

คำพิพากษาศาลฎีกาที่ 18978/2556

บริษัทคอร์มปีค สตีล ออสเตเรีย จีเอ็มบีแอนด์โค. นายพิพัฒน์ ปริดาวิภาต กับพวกจำเลย

กฎหมายที่เกี่ยวข้อง ป.พ.พ. มาตรา 680, ป.ระฎาการ มาตรา 104

ย่อ / หลักกฎหมาย

ข้อตกลงเรื่องอนุญาโตตุลาการและในสัญญาระบุว่า หากมีข้อพิพาทเกี่ยวกับความตกลงนี้ และไม่อาจหาข้อยุติได้ คู่สัญญาทั้งสองฝ่ายจะใช้วิธีการอนุญาโตตุลาการ เป็นข้อตกลงที่มีผลบังคับใช้กับคู่สัญญา ได้แก่ โจทก์กับบริษัท อ. เท่านั้น ไม่มีผลใช้บังคับกับจำเลยทั้งสองซึ่งเป็นบุคคลภายนอก โจทก์ฟ้องจำเลยทั้งสองในฐานะผู้ค้ำประกันหนี้ของบริษัท อ. ศาลมีอำนาจพิจารณาพิพากษาคดีได้ จำเลยที่ 1 ลงลายมือชื่อในเอกสารและประทับตราสำคัญของบริษัท อ. ทุกครั้ง ในส่วนที่เกี่ยวกับแผนการชำระหนี้ จำเลยที่ 1 ก็กระทำในนามของบริษัท และบริษัทปฏิบัติตามข้อตกลงนั้นโดยมีการส่งหนังสือยืนยันยอดหนี้และชำระหนี้ให้แก่โจทก์ พฤติการณ์ดังกล่าวแสดงให้เห็นว่า บริษัท อ. ให้การรับรองในการกระทำของจำเลยที่ 1 ถือเป็นการมอบอำนาจให้จำเลยที่ 1 ติดต่อกับและเจรจาทำความตกลงกับโจทก์แทนบริษัท การกระทำของจำเลยที่ 1 จึงเป็นการกระทำในฐานะตัวแทนของบริษัทและกระทำไปภายในขอบอำนาจของตัวแทน หนังสือค้ำประกันที่จำเลยทั้งสองทำไว้แก่โจทก์เพื่อค้ำประกันการชำระเงินตามตัวสัญญาใช้เงินที่ออกโดยบริษัท อ. ภายใต้ความตกลงทั่วไปว่าด้วยการซื้อขาย มีเพียงลายมือชื่อของจำเลยทั้งสองผู้ค้ำประกันเท่านั้น ไม่มีลายมือชื่อของโจทก์อยู่ด้วย หนังสือค้ำประกันดังกล่าว จึงเป็นเพียงหลักฐานในการค้ำประกันเป็นหนังสือตาม ป.พ.พ. มาตรา 680 วรรคสอง เท่านั้น ไม่ใช่หนังสือค้ำประกันระหว่างโจทก์กับจำเลยทั้งสอง เอกสารดังกล่าวจึงมิใช่ตราสารที่ต้องปิดแสตมป์บริบูรณ์ตาม ป.ระฎาการ มาตรา 104 ลักษณะ 7 ใช้เป็นพยานหลักฐานได้

คำพิพากษา

โจทก์ฟ้องและแก้ไขคำฟ้องขอให้บังคับจำเลยที่ 1 ชำระเงิน 6,849,152.93 ดอลลาร์สหรัฐ พร้อมดอกเบี้ยอัตราร้อยละ 8 ต่อปี จากต้นเงิน 6,530,820.07 ดอลลาร์สหรัฐ ให้จำเลยที่ 2 ร่วมกับจำเลยที่ 1 ชำระเงิน 2,911,986.28 ดอลลาร์สหรัฐ พร้อมดอกเบี้ยอัตราร้อยละ 7.5 ต่อปี จากต้นเงิน 2,500,000 ดอลลาร์สหรัฐ นับแต่วันถัดจากวันฟ้องเป็นต้นไปจนกว่าจะชำระเสร็จแก่โจทก์ จำเลยทั้งสองให้การขอให้ยกฟ้อง ศาลชั้นต้นพิพากษาให้จำเลยทั้งสองชำระเงินแก่โจทก์ 2,500,000 ดอลลาร์สหรัฐ พร้อมดอกเบี้ยในอัตราร้อยละ 7.5 ต่อปี นับตั้งแต่วันที่ 1 มิถุนายน 2545 เป็นต้นไปจนกว่าจะชำระเสร็จ ดอกเบี้ยคำนวณถึงวันฟ้อง (ฟ้องวันที่ 10 สิงหาคม 2547) ให้ไม่เกิน 411,986.28 ดอลลาร์สหรัฐ ทั้งนี้หากจำเลยทั้งสองชำระเป็นสกุลเงินไทยให้คิดอัตราแลกเปลี่ยนตามประกาศธนาคารแห่งประเทศไทยว่าด้วยอัตราแลกเปลี่ยนเงินตราต่างประเทศ (อัตราขาย) ณ วันที่ศาลมีคำพิพากษาให้จำเลยทั้งสองร่วมกันใช้ค่าฤชาธรรมเนียมแทนโจทก์ โดยกำหนดค่าทนายความให้ 50,000 บาท เฉพาะค่าขึ้นศาลให้ใช้แทนค่าทนายที่โจทก์ชนะคดี ค่าขออื่นนอกจากนี้ให้ยก โจทก์และจำเลยทั้งสองอุทธรณ์ ศาลอุทธรณ์พิพากษาแก้เป็นว่า ให้จำเลยที่ 1 ชำระเงิน 6,849,152.93 ดอลลาร์สหรัฐ พร้อมด้วยดอกเบี้ยในอัตราร้อยละ 8 ต่อปี จากต้นเงิน 6,530,820.07 ดอลลาร์สหรัฐ นับถัดจากวันฟ้อง (ฟ้องวันที่ 10 สิงหาคม 2547) จนกว่าจะชำระ

เสร็จแก่โจทก์ โดยให้จำเลยที่ 2 ร่วมรับผิดชอบกับจำเลยที่ 1 ในวงเงิน 2,500,000 ดอลลาร์สหรัฐ พร้อมดอกเบี้ยในอัตราร้อยละ 7.5 ต่อปี นับแต่วันที่ 1 มิถุนายน 2545 เป็นต้นไปจนกว่าจะชำระเสร็จแก่โจทก์ ดอกเบี้ยคำนวณถึงวันฟ้องต้องไม่เกิน 411,986.28 ดอลลาร์สหรัฐ หากชำระเป็นเงินไทยให้ใช้อัตราแลกเปลี่ยนตามประกาศธนาคารแห่งประเทศไทยว่าด้วยอัตราแลกเปลี่ยนเงินตราต่างประเทศ (อัตราขาย) ณ สถานที่และในเวลาที่ใช้เงิน แต่อัตราแลกเปลี่ยนดังกล่าวต้องไม่เกินกว่าอัตราแลกเปลี่ยนในวันที่ศาลชั้นต้นมีคำพิพากษา ค่าฤชาธรรมเนียมชั้นอุทธรณ์ให้เป็นพับ นอกจากนี้ที่แก้คดีให้เป็นไปตามคำพิพากษาศาลชั้นต้น จำเลยทั้งสองฎีกา ศาลฎีกาวินิจฉัยว่า ข้อเท็จจริงเบื้องต้นรับฟังว่า เดิมจำเลยทั้งสองเป็นกรรมการผู้มีอำนาจกระทำการแทนบริษัทแอลพีเอ็น เหล็กแผ่น จำกัด โจทก์ทำความตกลงทั่วไปว่าด้วยการซื้อขายเลขที่ แอลพีเอ็น - คอร์มปิค 01/2000 กำหนดให้โจทก์ส่งสินค้าเป็นเหล็กแผ่นมีราคา และคุณภาพ ตามที่กำหนดในสัญญา มีการสั่งซื้อหลายครั้ง ในการสั่งซื้อแต่ละครั้งจะมีการยืนยันคำสั่งซื้อทุกครั้ง โดยอ้างถึงข้อตกลงเดิม สัญญาที่นำมาฟ้องคดีได้แก่ สัญญาเลขที่ 209043, 209045 และ 209050 ภายหลังรับสินค้าเหล็กแผ่นแล้ว บริษัทแอลพีเอ็น เหล็กแผ่น จำกัด ชำระค่าสินค้าให้โจทก์เพียงบางส่วน ต่อมามีการทำความตกลงร่วมกันเพื่อยืนยันถึงจำนวนเงินที่ถึงกำหนดและค้างชำระอยู่ ณ วันที่ 20 ธันวาคม 2544 บริษัทแอลพีเอ็น เหล็กแผ่น จำกัด รับว่ามีหนี้คงค้างชำระโจทก์ 5,743,340.23 ดอลลาร์สหรัฐ มีข้อตกลงแบ่งชำระหนี้เป็นงวด และบริษัทแอลพีเอ็น เหล็กแผ่น จำกัด ออกตั๋วสัญญาใช้เงินให้แก่โจทก์เพื่อชำระหนี้เป็นเงิน 2,500,000 ดอลลาร์สหรัฐ ลงวันที่ 21 ธันวาคม 2544 กำหนดชำระเงินวันที่ 31 พฤษภาคม 2545 มีจำเลยทั้งสองเป็นผู้ค้ำประกัน ณ วันที่ 30 กรกฎาคม 2545 รับว่ามีหนี้คงค้างชำระโจทก์จำนวน 5,583,340.23 ดอลลาร์สหรัฐ โดยไม่รวมดอกเบี้ยในอัตราเดิม ต่อมาบริษัทแอลพีเอ็น เหล็กแผ่น จำกัด มีหนังสือยืนยันยอดหนี้ถึงโจทก์ ยอมรับว่าเป็นหนี้โจทก์อยู่ 5,323,340.23 ดอลลาร์สหรัฐ มีปัญหาต้องวินิจฉัยตามฎีกาของจำเลยทั้งสองประการแรกว่า ศาลชั้นต้นไม่มีอำนาจพิจารณาพิพากษาคดีนี้เพราะคู่ความในคดีนี้ต้องนำข้อพิพาทเข้าสู่การพิจารณาของอนุญาโตตุลาการตามสัญญาหรือไม่ นั้น ตามหนังสือความตกลงทั่วไปว่าด้วยการซื้อขาย เป็นสัญญาที่ทำขึ้นระหว่างโจทก์ ในฐานะผู้ขาย กับบริษัทแอลพีเอ็น เหล็กแผ่น จำกัด ในฐานะผู้ซื้อ โดยสัญญาดังกล่าวมีข้อตกลงในเรื่องอนุญาโตตุลาการและกฎหมายที่ใช้บังคับในข้อ H ระบุว่า หากมีข้อพิพาทเกี่ยวกับความตกลงนี้และไม่อาจหาข้อยุติได้ คู่สัญญาทั้งสองฝ่ายจะใช้วิธีการอนุญาโตตุลาการ ณ สำนักงานศาล กระทรวงยุติธรรม ประเทศไทย คำตัดสินชี้ขาดของอนุญาโตตุลาการให้ถือเป็นที่สุดและมีผลผูกพันคู่สัญญาทั้งสองฝ่าย เห็นว่า ข้อตกลงในเรื่องอนุญาโตตุลาการในสัญญาดังกล่าว เป็นข้อตกลงที่มีผลบังคับใช้กับคู่สัญญา ได้แก่ โจทก์และบริษัทแอลพีเอ็น เหล็กแผ่น จำกัด เท่านั้น ไม่มีผลใช้บังคับกับจำเลยทั้งสองซึ่งเป็นบุคคลภายนอก ศาลชั้นต้นจึงมีอำนาจพิจารณาพิพากษาคดีนี้ ฎีกาข้อนี้ของจำเลยทั้งสองฟังไม่ขึ้น มีปัญหาที่ต้องวินิจฉัยประการต่อไปว่า การกระทำของจำเลยที่ 1 เป็นการกระทำในฐานะตัวแทนของบริษัทแอลพีเอ็น เหล็กแผ่น จำกัด หรือไม่ ทางนำสืบของโจทก์ได้ความว่า การเจรจาทำความตกลงทุกคราวระหว่างโจทก์และบริษัทแอลพีเอ็น เหล็กแผ่น จำกัด ได้กระทำขึ้นโดยโจทก์ และจำเลยที่ 1 ตลอดระยะเวลาที่โจทก์ติดต่อกับบริษัทแอลพีเอ็น เหล็กแผ่น จำกัด บริษัทแอลพีเอ็น เหล็กแผ่น จำกัด ได้แสดงให้เห็นให้โจทก์ทราบว่า จำเลยที่ 1 เป็นผู้มีอำนาจกระทำการแทนบริษัท พร้อมกันนี้จำเลยที่ 1 ยังได้รับการปฏิบัติเสมือนเป็นผู้มีอำนาจกระทำการแทนบริษัทมาโดยตลอด จำเลยที่ 1 มีอำนาจลงลายมือชื่อในเอกสารและประทับตราสำคัญของบริษัทไว้ทุกครั้ง ในส่วนที่

เกี่ยวกับแผนการชำระหนี้ นั้น จำเลยที่ 1 ก็ได้กระทำในนามของบริษัทแอลพีเอ็น เหล็กแผ่น จำกัด และบริษัทได้ปฏิบัติตามข้อตกลงนั้น โดยมีการส่งหนังสือยืนยันยอดหนี้และชำระหนี้ให้แก่โจทก์ หลายครั้ง ครั้นล่าสุดชำระเมื่อวันที่ 5 มีนาคม 2545 เป็นเงิน 160,000 ดอลลาร์สหรัฐ ซึ่งใน ช่วงเวลาดังกล่าว จำเลยที่ 1 พ้นจากการเป็นกรรมการบริษัทแล้ว สอดคล้องกับที่จำเลยทั้งสอง นำสืบว่า ภายหลังที่จำเลยที่ 1 ออกจากการเป็นกรรมการของบริษัทแล้ว บริษัทแอลพีเอ็น เหล็กแผ่น จำกัด มอบอำนาจให้จำเลยที่ 1 เจริญทำความตกลงกับโจทก์เพื่อหาทางผ่อนชำระหนี้ แทนบริษัท พฤติการณ์ดังกล่าวแสดงให้เห็นว่า บริษัทแอลพีเอ็น เหล็กแผ่น จำกัด มอบอำนาจให้ จำเลยที่ 1 ติดต่อและเจรจาทะลุความตกลงกับโจทก์แทนบริษัท ภายหลังจากที่จำเลยที่ 1 เจริญ ผ่อนชำระหนี้แก่โจทก์ บริษัทก็ได้ปฏิบัติตามที่โจทก์และจำเลยที่ 1 ตกลงกันไว้ โดยบริษัทมีหนังสือ ยืนยันยอดหนี้และชำระหนี้บางส่วนแก่โจทก์ อันถือเป็นการให้การรับรองในการกระทำของจำเลยที่ 1 การกระทำของจำเลยที่ 1 จึงเป็นการกระทำในฐานะตัวแทนของบริษัทแอลพีเอ็น เหล็กแผ่น จำกัด และกระทำไปภายในขอบอำนาจของตัวแทน จำเลยที่ 1 จึงไม่ต้องรับผิดชอบในหนี้ค่าสินทรัพย์ ที่บริษัทแอลพีเอ็น เหล็กแผ่น จำกัด ค้างชำระแก่โจทก์เป็นการส่วนตัว ฎีกาในข้อนี้ของจำเลยทั้งสอง ฟังขึ้น มีปัญหาที่จะต้องวินิจฉัยประการสุดท้ายว่า จำเลยทั้งสองต้องรับผิดชอบในฐานะผู้ค้ำประกันตาม สัญญาค้ำประกันหรือไม่ ตามสัญญาหนังสือค้ำประกันมีข้อความว่า จำเลยทั้งสองจะชำระเงินแก่ โจทก์ตามจำนวนเงินที่ระบุไว้ในตัวสัญญาใช้เงินที่ออก โดยบริษัทแอลพีเอ็น เหล็กแผ่น จำกัด ถ้า ตัวสัญญาใช้เงินฉบับดังกล่าวถูกปฏิเสธการชำระเงิน โดยผู้ออกตัวฉบับนั้นย่อมแสดงให้เห็นได้ว่า ชัดเจนว่า ถ้าตัวสัญญาใช้เงินถูกปฏิเสธการชำระเงิน จำเลยทั้งสองจะยอมชำระหนี้ตาม ตัวสัญญาใช้เงินให้แก่โจทก์นั่นเอง จำเลยทั้งสองลงลายมือชื่อท้ายเอกสารดังกล่าว เอกสารดังกล่าว จึงเป็นหลักฐานเป็นหนังสือที่จำเลยทั้งสองยอมตนเข้าค้ำประกันการชำระเงินตามตัวสัญญาใช้เงิน ที่บริษัทแอลพีเอ็น เหล็กแผ่น จำกัด ออกให้แก่โจทก์ เมื่อโจทก์ไม่ได้รับการชำระเงินตาม ตัวสัญญาใช้เงินดังกล่าว จำเลยทั้งสองในฐานะผู้ค้ำประกันจึงต้องรับผิดชอบต่อโจทก์ตามสัญญา ค้ำประกัน ที่จำเลยทั้งสองฎีกาว่า หนังสือค้ำประกันไม่ปิดอากรแสตมป์ จึงไม่สามารถใช้ฟังเป็น พยานหลักฐานให้จำเลยทั้งสองต้องรับผิดชอบตามเอกสารดังกล่าวได้นั้น เห็นว่า หนังสือค้ำประกันที่ จำเลยทั้งสองทำไว้แก่โจทก์เพื่อค้ำประกันการชำระเงินตามตัวสัญญาใช้เงินที่ออกโดยบริษัทแอลพี เอ็น เหล็กแผ่น จำกัด ภายใต้อำนาจตกลงทั่วไปว่าด้วยการซื้อขายเลขที่ แอลพีเอ็น - คอร์มปิค 01/2000 และความตกลงว่าด้วยการซื้อขายเลขที่ แอลพีเอ็น - คอร์มปิค 01/2001 มีเพียง ลายมือชื่อของจำเลยทั้งสองผู้ค้ำประกันเท่านั้น ไม่มีลายมือชื่อของโจทก์อยู่ด้วย หนังสือค้ำประกัน ดังกล่าวจึงเป็นเพียงหลักฐานในการค้ำประกันเป็นหนังสือ ตามประมวลกฎหมายแพ่งและพาณิชย์ มาตรา 680 วรรคสอง เท่านั้น มิใช่หนังสือสัญญาค้ำประกันระหว่างโจทก์กับจำเลยทั้งสอง เอกสาร ดังกล่าวจึงมิใช่ตราสารที่ต้องปิดแสตมป์บริบูรณ์ตามประมวลรัษฎากร มาตรา 104 และบัญชี อากรแสตมป์ ลักษณะ 17 ใช้เป็นพยานหลักฐานในคดีนี้ได้ เมื่อข้อเท็จจริงรับฟังได้ว่า จำเลยทั้งสอง ลงลายมือชื่อเป็นหลักฐานว่าเป็นผู้ค้ำประกันการชำระเงินตามตัวสัญญาใช้เงินดังกล่าว จำเลย ทั้งสองจึงต้องรับผิดชอบในฐานะผู้ค้ำประกัน ตามประมวลกฎหมายแพ่งและพาณิชย์ มาตรา 680 ฎีกา ข้อนี้ของจำเลยทั้งสองฟังไม่ขึ้น พิพากษาแก่เป็นว่า ให้จำเลยทั้งสองชำระเงินแก่โจทก์จำนวน 2,500,000 ดอลลาร์สหรัฐ พร้อมดอกเบี้ยในอัตราร้อยละ 7.5 ต่อปี นับแต่วันที่ 1 มิถุนายน 2545 เป็นต้นไป จนกว่าจะชำระเสร็จแก่โจทก์ ดอกเบี้ยคำนวณถึงวันฟ้องต้องไม่เกิน 411,986.28 ดอลลาร์สหรัฐ หากชำระเป็นเงินไทยให้ใช้อัตราแลกเปลี่ยนเงินตราต่างประเทศ (อัตราขาย) ณ

สถานที่และในเวลาที่ใช้เงิน แต่อัตราแลกเปลี่ยนดังกล่าวต้องไม่เกินกว่าอัตราแลกเปลี่ยนในวันที่ ศาลชั้นต้นมีคำพิพากษา ค่าฤชาธรรมเนียมในชั้นฎีกาให้เป็นพับ นอกจากนี้ก็แก้ไขเป็นไปตาม คำพิพากษาศาลอุทธรณ์

องค์คณะ

สุบุญ วุฒิวงศ์ · บุญมี ฐิตะศิริ · จตุรงค์ นาสมใจ

ข้อความคำพิพากษาเป็นของศาลฎีกา · ที่มาของข้อมูล: deka.supremecourt.or.th · <https://www.thaideka.online/deka/18978/2556>